

brorum. Neque enim minus habuit sapientiæ, vel potius non minor fuit sapientiâ Jesus conceptus, quam natus; parvus, quam magus. Sive ergo latens in utero, sive vagiens in præsepio, sive jam grandiosculus interrogans Doctores in Templo, sive jam perfectæ ætatis docens in populo, æquè profecto plenus fuit Spiritu sancto.

Lectio V.

NEC fuit hora in quâcumque æta e suâ, quâ de plenitudine illâ, quam in sui conceptione accepit in utero, vel aliquid minueretur, vel aliquid eidem adjiceretur; sed à principio perfectus, à principio, inquam, plenus fuit spiritu sapientiæ et intellectus, spiritu consilij et fortitudinis, spiritu scientiæ et pietatis, et spiritu timoris Domini. Nec te moveat, quod de illo legis in alio loco: Jesus autem proficiebat sapientiâ, et ætate, et gratiâ apud Deum, et homines. Nam quod de sapientiâ, et gratiâ hic dictum est, non secundum quod erat, sed secundum quod apparebat, intelligendum est: non quia videlicet aliquid ei novum accideret, quod ante non haberet; sed quod accidere videretur, quando volebat ipse ut videretur.

Lectio VI.

TU, homo, cum proficis, non quando, nec quantumvis proficis, sed te nesciente tuus moderatur profectus, tua vita disponitur. At vero Puer Jesus qui disponit tuam, ipse disponebat et suam, et quando volebat, et quibus volebat, sapiens apparebat; quando et quibus volebat, sapientior; quando et quibus volebat sapientissimus. Similiter et cum semper omni gratiâ plenus fuisset, sive quam apud Deum, sive quam apud homines ha-

bere deberet; pro suo tamen arbitrio eam nunc plius, nunc minus ostentabat, prout cernentium vel meritis congruere, vel saluti expedire sciebat. Constat ergo quia semper Jesus virilem animum habuit, etsi semper in corpore vis non apparuit.

In tertio Nocturno.

Lectio VII.

Lectio sancti Evangelij secundum Lucam. Cap. 2.

IN illo tempore: Ut perfecerunt Parentes Jesu omnia secundum legem Domini, reversi sunt in Galilæam, in civitatem suam Nazareth. Puer autem crescebat et confortabatur, plenus sapientiâ, et gratia Dei erat in illo. Et reliqua.

Homilia Venerabilis Bedæ Præsbyteri.

ET Jesus, inquit, proficiebat scientiâ, ætate et gratiâ apud Deum et homines. Naturam veræ humanitatis indicat, in quâ proficere ad tempus voluit, qui in Divinitate idem est, et anni ejus non deficient. Juxta hominis quippe naturam proficiebat sapientiâ non quitdem ipse sapientior ex tempore existendo, qui à primâ conceptionis horâ spiritu sapientiæ plenus permanebat, sed eandem quâ plenus erat, sapientiam cæteris ex tempore paulatim demonstrando. Juxta hominis naturam proficiebat ætate, quia de infantia ad pueritiam, de pueritiâ ad juventutem, consueto hominibus crescendi ordine pervenit.

Lectio VIII.

JUXTA hominis naturam proficiebat gratiâ, non ipse per accessum temporis accipiendo quod non habebat; sed pandendo donum

gratiæ quod cum dictum eiebat sapientiam adjunctum mines: quæ ætate, hominibus, quæ gratia, quæ fuit; tantum Patris semper agens ipse præcepit: hominibus, bona, et gloriâ qui in cælis

ATQUE hominibus proficere de ejus sapientiâ cognoscere in quantum que, sapiens in eo cognoscere beneficiis a laus, et gratia sæcula sæculi Te Deum

De libro A

Lectio
ET ostendit vitam, tallum, pr Agni. In utraq; partem afferens fruges singulas et folia ligat. Et omne plius; sed perunt; et fructus videbunt ejus in fructu ultra non